

På Asa Wright Nature Center i Trinidad er de så venlige at stille lidt nektar til rådighed for de mange kolibrer, der ellers kan være temmelig svære at indfange.

Caribiens sorte sjæl

Med Dash-8 mellem øerne i paradiset

Otte lande. Elleve øer. 75 kilo bagage. Det var udgangspunktet for Jakob (nr. 312) og Charlottes (nr. 313) én måned lange rejse rundt i Caribien sommeren 2007. Medregnet i de 75 kilo bagage var parrets syv måneder gamle datter, Ava. Familien mødte dovne caribiske ø-samfund bygget op omkring palmer og strande. Transporten foregik med Dash-8 fly fra et af verdens dårligst organiserede flyselskaber. Tag med på en rundtur til øerne i Paradis!

TEKST OG FOTO: JAKOB ØSTER

Ankomst Trinidad

Lettere pressede og faldefærdige af træthed skuer vi ud over vores bjerg af bagage. To store rygsække, en kæmpe kuffert, en klapvogn, en pusletaske og to proppede dagtursrygsække troner sig op. Rundt om vores habengut summer ankomsthallen i Trinidads Piarco International Airport af aktivitet. Ved siden af bagagen leger vores lille datter Ava heldigvis fredeligt på gulvet med en muslimsk dame og hendes barn. Det er nat, og vi aner ikke, hvor vi skal tage hen. Vi har ellers booket et hotel, men manden der skulle hente os, er ikke dukket op. Oveni hatten har jeg selvfølgelig glemt både hvad hotellet hedder, og hvor det ligger, så vi kan hverken ringe efter dem eller bare tage derhen. Hvad gør vi nu, lille du, tænker vi, og skæver til lille Ava på gulvet og vores bjerg af bagage.

Selvfølgelig kan vi bare tage en taxa ind til hovedstaden Port of Spain og finde et andet hotel. Men det er mørkt, taxa-chaufførerne er skumle, Port of Spain lyder skummel og efter 23 timers rejse fungerer vores hjerner ikke helt, som de skal. Langt hjem til Mor.

Vores redningsmand hedder Bryan og arbejder for et biludlejningsfirma. Han skal vise sig at blive både den første og den eneste lokale person, vi møder på en hel måned, der faktisk ser lidt bekymret ud. 'I må vist hellere køre med mig' siger han, og hjælper os med at smide vores betragtelige mængde bagage op på det åbne lad bag i hans Toyota. I den varme tropenat kører vi fra lufthavnen gennem de ildelugtende slumforstæder, der omkranser Port of Spain. 'Hvis I nogensinde punkterer på denne vej, skal I ikke standse for at skifte dæk' siger Bryan, og kører et par gange over for rødt for ikke at standse unødigt. Toyotaens aircondition giver fuld valuta for pengene og bringer snart temperaturen i bilen ned på ti grader til trods for de omklamrende fugtige tredive tropegrader udenfor. For at holde vores lille bitte syv måneder gamle datter varm vikler vi hende ind i en hvid stofble. Ava tror, det er en leg, og som et lille hvidt spøgelse hopper hun glad op og ned i sin mors favn på bilens forsæde. Med det grinende spøgelse i forruden glider vi gennem de øde gader i *Port of Spain Propper*, som byens kerne kaldes, og ender ved hotel Par-May-La i distriktet Newtown. Hotellets natportier tager

smilende og snakkende imod, og først efter at han har sagt en hel masse, går det op for os, at det syngende kreolsk-klingende sprog, der flyder ud af hans mund, faktisk er gode gamle engelsk.

Elkoger og kohovssuppe

I ly bag hotellets tunge tremmelåger tror vi, det er tid til at sove. Vi tager fejl. Ava vil have en flaske, hvilket hun ikke gør sig de store anstrengelser for at skjule. Det kan kun gå for langsomt. En flaske kræver rent vand og strøm til elkogeren. Vi har ingen af delene. Vandet tog de fra os i flyet, og vores normalt særdeles anvendelige samling af alskens adapterstik fra obskure lande kommer for en gang skyld til kort. Med tunge skridt må jeg derfor midt om natten gå gennem Newtowns snuskede, skumle gader i desperat jagt på vand og en adapter. Hvor går man hen klokken to om natten, når alt er mørkt og lukket? Træt og opgivende flakker jeg omkring i natten.

Foran et lille guesthouse står to mennesker og glori på gaden, mens de drikker øl. De har været ude at *lime*, hvilket på disse kanter betyder at feste, og er lige kommet hjem. Den ene er turist. Dem er der ellers ikke mange af i Port of Spain på denne tid af året. Han hedder Eran og er fra USA. Søreme om ikke han har en adapter, jeg kan låne. Den anden er guesthouses kok. En finurlig fætter ved navn Mike med en hullet trøje og tænder som et ituslået plankeværk. På samme syngende dialekt som portieren forklarer han, at han sagtens kan skaffe noget mineralvand, hvis bare vi lover at komme tilbage næste dag og smage hans *cow heel soup*. Det lyder som en aftale kun et skarn ville afslå, og jeg kan endelig vende hjem og sikre familiefreden. Ava falder hurtigt til ro, efter hun har spist, og endelig kan vi selv gå i seng i den rå by med de venlige mennesker. Med billeder af Port of Spains slum på nethinden og spekulerende, over hvordan kohovssuppe mon smager, falder jeg i den dybeste søvn.

Udflugter i Trinidad

På den knaldblå himmel svæver store flokke skinnende røde *'scarlet ibis'* over Caronis sumpe. Vores store træbåd glider gennem sumpene, der udover et væld af fugle bebos af leguaner, slanger og alligatorer. De skarlagensrøde ibiser over vores hoveder er Trinidads nationalfugl. Grundet deres noget uheldige

udseende og karakteristiske farve finder man dem verden over i enhver zoologisk have med respekt for sig selv. Men det er altså her fra dette økologiske paradiset, de stammer. Vi har lejet en bil og er kørt hertil for at komme på bådture for at se noget af Trinidads berømte natur. Ind i mellem vores udflugter husker vi at besøge Mike for at spise hans mærkelige mad. Kohovssuppen med rodfrugten maniok smager væmmeligt, men Mike er fandeme flink. Heldigvis smager Mikes Calaloo betydeligt bedre. Calaloo, som også kaldes 'vandspinat', smager som krydret spinat og er noget nær Caribiens nationalret. Og i Mikes restaurant føler man sig altid godt tilpas. Efter middagen er vi tilbage på asfalten. Trinidad er udenfor Port of Spain et rimeligt let land at navigere i, når man har egen bil. Det er i sagens natur svært at fare vild på en ø. På vej mod atlantehavskysten kører vi til gengæld nær tør for benzin, og vi undrer os over at et land, der producerer så meget olie, stort set ikke har nogle benzinstationer.

Stjernerne over Matura Bay funkler som rebelske diamanter skåret ud af solen. Lille Ava sover i sin autostol, som vi i den stjerneoplyste nat har båret ned og sat mellem os på stranden. Det er lunt nok til kun at have shorts på, selv her om aftenen ude ved kysten. I horisonten ser vi de uendeligt brændende flammer fra Trinidads boreplatforme række op mod nattehimmelen. På vores sidste aften i Trinidad er vi taget ud for at forsøge at se kæmpeskildpadder, de såkaldte *leatherback turtles*. De skulle komme op på land her på Matura Beach. Vi er her dog ret sent på sæsonen, så vi ser kun nogle af de mange nyudklækkede skildpadder, som vores ranger finder til os. Alligevel er det et magisk caribisk øjeblik at sidde her under de svajende palmer og de funklerende stjerner og betragte disse sære små skabninger. Det er ikke let at være lille skildpadder. De fødes blinde, og kun en ud af tusind overlever længe nok til at vokse sig stor. Stilheden i tropenatten afbrydes kun af de brusende bølger, der blidt ruller ind over stranden.

St Lucia

"The land, The people, The light" skriger et stort skilt i Vigie-lufthavnen på St. Lucia. Landets slogan er de stolte af i den indbydende lufthavn. Men det er lige før vi aldrig får set hverken landet, folket eller lyset i St. Lucia, for vi er

Bob Marley har ikke levet forgæves. Gennem hele Caribien ser man folk i klædt de karakteristisk røde, gule og grønne farver.

nær aldrig kommet ind. Efter den nyligt afholdte *Cricket World Cup* er der ifølge den unge betjent i paskontrollen indført visumpligt for danske statsborgere. Det er godt nok endnu ikke gået op for det danske udenrigsministerium, som ifølge deres rejsevejledning mener noget andet. Men betjenten er ligeglad. Sådan er reglerne. *Visum on arrival* kan man naturligvis heller ikke få i lufthavnen og politistationen i hovedstaden Castries er lukket de næste to dage, da det er weekend. Fabelagtigt. Til sidst beslutter den unge betjent sig heldigvis blot for at beholde vores pas i lufthavnen i tre dage, indtil vi skal af sted igen.

Vi bosætter os i Soufrière i den sydlige del af St. Lucia på et resort, hvor de heldigvis ikke beder om at se vores pas, da vi checker ind. Soufrière imødekommer alle vores forestillinger om et caribisk paradys. Vandet er klart. Himlen er blå. Bugten er bred. Palmerne er grønne. Og bjergene - St. Lucias nationalsymbol *The Pitons* - troner sig op bag bugten. Selv om stranden ikke er helt hvid, går det lige an, især fordi den ene fantastiske swimmingpool efter den anden kappes om pladsen på de adskillige resorts lige bag stranden. Vi bor på The Hummingbird Beach Resort, som her i lavsæsonen med 70\$ pr. nat for et dobbeltværelse må kandidere til at være Caribiens bedste røverkøb. Stedets berømte restaurant byder på et fransk-caribisk fusionskøkken, og baren løber aldrig tør for caribisk rom. Paradis findes. Det er desværre svært at sige det samme om tjeneren. Han findes ikke. Når han endelig dukker op, bevæger han sig søvnigt rundt, og betjeningen foregår i et tempo, der hurtigt kunne få selv en søvnløs til at sove tornerose-søvn i hundrede år. Men hvem har travlt i Paradis? Menukortet byder på sære retter som 'konkyllie i karry', 'mahimahi', 'red snapper' og 'chicken arawak flamed in cherry'. Maden smager (udover konkyllien, der smager cirka som vådt viskelæder) endnu bedre end den lyder og er heldigvis ventetiden værd. *Catch of the day* er delfinfisk eller 'mahimahi' som de kalder den her. En saftig slambert af en fisk, der ingen relationer har til delfinen, men som smager forbandet godt i den creolsk-europæisk inspirerede tilberedning med ris, grøntsager og sorte bønner.

'Emancipate yourselves from mental slavery; None but ourselves can free

our minds', synger forsangeren i det seks mand store afroband. Det er den sidste lørdag i måneden, hvilket hver måned fejres i Soufrière med en gade-fest. Hvem der har inspireret bandet, der er klædt i rødt, gult og grønt fra top til tå, er svært at overse. 'Reggae man! Jah man! You know the first Chinese was a black man! Even Buddha was a black man! It all came from Africa, man! Jah, man! Jah, rules!' skråler forsangeren. Og så får vi ellers efter denne hyldest til Jah, rastafariernes Gud, blæst hele bagkataloget af Bob Marley klassikere ud af de kæmpe højttalere og ud over gaden.

LIAT - Lost In between Antigua and Trinidad

Der er ikke en eneste sky på den blå himmel. Under os ligger de små Antiller som perler på en snor. Den ene tropø efter den anden glider graciøst forbi, mens motorerne på vores LIAT propelfly brummer stilfærdigt. Øerne ligner hinanden og er uforståeligt smukke med deres palmebeklædte indre og de kridhvide, alenlange omkransende strande. Fra luften er der gennem det klare vand frit udsyn til de mange koraller, der omgiver kysterne, og havets farve changerer smukt mellem hvidt og blå og efterlader ikke megen tvivl om, at det her er nogle sandstrande, der vil noget. Vores *cruising altitude* er blot 10.000 fod, så paradiset under os er ikke så langt væk endda. Stewardessen er slet ikke en stewardesse, men en steward; han hedder Fitzroy, og er en stor rar bamse, der smiler hele vejen. Livet er smukt.

Vi var ellers hjemmefra blevet advaret godt og grundigt mod at benytte flyselskabet, vi nu rejser med. LIAT - *Leeward Islands Air Transport* - er godt nok suverænt det største caribiske flyselskab, men også et af de mest udskældte. Direktøren for foretagendet mener ellers, at selskabets navn i stedet burde stå for *Leaders In Air Travel* kan vi læse i det *Inflight Magazine*, der er placeret foran os, men måske har han taget munden for fuld og gjort regning uden vært. I hvert fald skorter det på nettet ikke på kreative og humoristiske advarsler og alternative forslag til, hvad forkortelsen kunne stå for: *Leave Island Any Time, Luggage In Another Territory,*

Last In Aviation Technology og *Lost In between Antigua and Trinidad* er blot nogle af de mange kreative forslag. Ikke opløftende læsning, men hvad fanden, for kun et par hundrede kroner hænger vi her over Paradis og glor på tropeøer og Fitzroys smilende fjæs.

Selve indtjekningen i Trinidad havde godt nok forinden taget en stiv klokke-time efter vi var nået helt frem til checkin-skranken, i løbet af hvilken der blev produceret omkring fire fejlagtigt udskrevne billetter pr. mand. Denne operation blev varetaget af ikke mindre end tre teenagere fra LIAT, hvis energi- og intelligens-niveau ledte tankerne hen på et plejehjem for senildemente, og hvis serviceniveau ledte tankerne hen på Rusland under Stalin. Jeg tror ikke engang, de var studentermedhjælpere, for studenter bliver de sgu nok aldrig. Men hey, efter en rask løbetur nåede vi lige akkurat flyet, og man får ikke alt for et par hundrede kroner. I flyet højt hævet over Caribien griner vi lidt af det hele.

"Hjertet hopper et slag over, da vi kigger ud af det lille flyvindue og pludselig er i øjenhøjde med en mand og en ged. "

Luggage In Another Territory

Den smukke flyvetur ender med, at landingsstellet på vores Dash-8 Q300 problemfrit folder sig ud og piloten let lander i V.C. Bird-lufthavnen på Antigua. Ved lufthavnens bagagebånd falmer vores feriemil desværre hurtigere end et fotografi i solen, da det går op for os, at det formentlig er lykkedes LIAT at leve op til forudsigelsen omkring *Luggage In Another Territory*. I hvert fald er alle vores pakkenelliker væk - inklusive klapvogn, tøj, transportabel barneseng, bleer og babymos. Den stakkels unge mand, der besidder det utaknemmelige job at stå for lufthavnens forsinkede bagage, oplyser os til gengæld, at bagagen 100% sikkert vil være med det sene eftermiddagsfly. "No need to worry" siger han, hvilket viser sig at passe nogenlunde lige så godt som en sadel på en gris.

Efter at have skældt ud på verden i almindelighed og LIAT i særdeleshed, lykkes det os dog, selv om det selvføl-

gelig er søndag, både at finde et hotel, et supermarked, hvor vi kan købe det fornødne til vores datter, og at leje en bil, så jeg i pendulfart kan køre frem og tilbage mellem St. John og V.C. Bird-lufthavnen, hver gang Charlotte, min nu noget utilfredse kæreste, beordrer mig af sted for at se, om bagagen skulle være ankommet. Med eftermiddagsflyet viser der sig naturligvis at være lige så meget manglende bagage, som der er dværge i en dværgkanin, men den efterfølgende formiddag har vi endelig heldet med os. Al bagagen er ankommet. Hip hurra! Nej vent, min rygsæk mangler. Pokkers! Til gengæld finder jeg i stedet for rygsækken en anden mands taske med mit navn på bagagestrimlen. Højt hurra for LIAT, tre korte og tre lange, og gid det må leve længe. Jeg er sikker på, at jeg aldrig vil se min rygsæk igen, da den sandsynligvis flyver rundt i caribien *tagged* med et andet navn end mit. LIAT's veje er uransagelige. Stor er glæden - og overraskelsen - derfor, da rygsækken endnu et døgn senere, og en time før vi skal forlade Antigua for at flyve videre, alligevel dukker op, og faktisk viser den sig trods alt at være mærket rigtigt med mit navn.

Da vi besøger otte lande i Caribien og al rejse mellem øerne foregår pr. fly er der ingen vej udenom, at vi igen og igen må sætte os til rette i en af LIAT's små maskiner, der igen og igen byder på overraskelser. Ofte er flyene overbookede. En ting er overbooking, når billetterne sælges, mere overraskende er det, at der rent faktisk gentagne gange er flere passagerer om bord på flyet, end der er sæder til. Enkelte gang oplever vi sågar, at nogle passagerer er kommet med det forkerte fly og skulle have været til en helt anden caribisk destination! Caribisk fysikkerhed og -kontrol er vist ikke helt nået op på resten af verdens niveau. I et andet tilfælde havner en passager i form af en caribisk matrone, som er på den alt for forkerte side af de hundrede kilo, ude i cockpittet (som hun nærmest må presses ind i) sammen med piloterne, da det er det eneste sted der er plads i det alt for overbefolkede fly.

St. Kitts og Nevis

En ung fyr med skinnende guldsmykker og kulsorte solbriller cruiser op og ned langs strandpromenaden, mens den vrede sorte mands musik dunker ud gennem taget på hans potente bil. 'The Undertaker' står der med skrigende

hvid maling henover hans forrude. Hvem den vrede unge mand har set sig sur på fremgår ikke, men vi skynder os at trække vores klapvogn i sikkerhed og væk fra vejen hver gang, han kommer blæsende forbi.

Scenen er Pineys Beach Road på øen Nevis, men vi kunne for så vidt lige så godt have været i Grenada, St. Vincent eller en af de andre vestindiske øer. Overalt er biler og busser overmalet med flammende bogstaver. Midt i byen på holdepladsen for minibusser og taxaer holder 'Bad Boy', 'The Terminator' og 'Ever blazing - no weapons formed against me shall prosper' side om side, og efterlader os lidt tvivlende overfor, om køretøjerne drives af chauffører, man tør stole på.

Men udover enkelte vrede unge mænd og nogle sure rastafarier er stemningen nu afslappet på de caribiske øer. Befolkningen er et skørt miks af efterkommere fra afrikanere med et lille snert af de mange europæiske nationer, der på kryds og tværs skiftedes til at kolonisere øerne. Reggae, Soca og Calypso flyder melodøst ud fra barerne, folk smiler og hidser sig ikke unødigt op, drikker en øl eller en tår rom, og i morgen kommer endnu en dag. Det er om aftenen og om natten man kommer tættest på Caribiens sorte sjæl.

Dagene tilbringer vi på den smukke strand lige ved siden af et luksus-resort, som frekventeres af superstjerner fra hele verden. Dem ser vi dog ingen af, men de holder sig nok til deres afskærmede villaer med egen butler og pool til 25.000 kr. pr. overnatning. Vi nyder

i stedet at lære vores egen prinsesse at bade i havet og grave nogle seriøse huller i sandet.

Afgang Nevis

Da vi forlader Nevis er LIAT igen tæt på at sende os af sted uden bagage. Vi har godt nok checket ind som de første på flyet. Alligevel er vores bagage ikke med, hvilket Charlotte heldigvis har opdaget ved at holde øje, da den lille tyvepersoners *twin otter* blev lastet. Et kreativt væld af LIAT'ske søforklaringer følger: 'Bagagen er helt sikkert i lastrummet foran.' 'Eller også er den ganske bestemt i lastrummet bagved' og 'Bare rolig jeres bagage er med, stig nu bare ombord'. Men så nemt narrer man ikke en vred mor, der allerede én gang er taget af sted uden udstyret til sin baby, og nu pure nægter at stige ombord. 'De andre passagerer har for meget bagage med, så jeres kan ikke være der, og nogle af de andre skal videre helt til London!' indrømmer en kvindelig LIAT-medarbejder med to striber på skulderen endelig. Til sidst giver hun op, og vores tres kilo bagage bliver slæbt op til flyet og placeret inde i kabinen og lagt i midtergangen ovenpå en fire meter lang gammel malerstige, der formentlig er med for at kunne agere nødtrappe.

Tungt lastet rumler det lille, slidte fly endelig fredsommeligt ud ad landingsbanen akkompagneret af høje sært knirkende lyde et sted nede bagfra. Til trods for de underlige lyde og lidt for meget bagage letter vi blidt og tøffer i lav højde mod nabøen. Da vi lander, viser det sig, at kun vores og de lokales bagage er kommet med flyet, mens de fem andre hvide passagerer må gå

tomhændede derfra. Om det er hævn for de mange år europæere gjorde brug af sorte slaver skal jeg lade være usagt, men LIAT går under alle omstændigheder næppe over i historien som et af verdens bedste flyselskaber.

Dominica

Hjertet hopper et slag over, da vi kigger ud af det lille flyvindue og pludselig er i øjenhøjde med en mand og en ged. Med sveden pibende fra panden går det op for os, at vi er på vej i gennem en bjergslugt med huse, bjerge og palmer tæt omkring os. Så krænger piloten flyet hårdt til venstre, og vi drejer rundt om bjerget og fortsætter i den næste frodige, grønne slugt. Allerede da vi efter den spektakulære indflyvning lander i Dominicas Melville Hall lufthavn er vi ikke i tvivl om, at Dominica er en speciel ø. Palmeslugten vi lander i ligner noget taget ud af et computerspil.

Det siges om Dominica, at ud af alle de caribiske øer er Dominica den eneste, som Christoffer Columbus stadig ville have en chance for at genkende. Dominica er en af Caribiens mindst besøgte destinationer grundet manglen på smukke hvide sandstrande og fraværet af en lufthavn, der kan håndtere andet end mindre fly. Måske derfor ser Dominica ud som den altid har gjort, og med dens bjerge, vulkaner og palmedækkede urskov ligner den noget fra Jurassic Park. Det er ingen tilfældighed, at flere Pirates of the Caribbean film er optaget her.

Fra lufthavnen i den nordlige del af øen er der femogtyve kilometer til hovedstaden Roseau, hvor vi skal bo. Tyve minutter i

Billede ovenfor: Vores datter Ava hygger sig i godt selskab med en af kandidaterne til at blive 'Queen of the carnival' i St. John's, Antigua

Billede øverst til højre: Op af havets klare vand trækker denne rastaman - og et par af hans fiskervenner - denne fiskerbåd efter at dagens fangst er kommet i hus.

Billede nederst til venstre: Dominica ligner noget fra Jurassic park; forvokset frodig urskov med palmer og alskens frugter alle vegne.

taxa troede vi, men efter fra luften at have set Dominicas ualmindeligt kupe-rede topologi er vi klar over, at det er en opfattelse, der må revideres. Til alt held holder hverken 'The Terminator' eller 'The Undertaker' klar på lufthavnens taxaholdeplads. I stedet får vi fornøjelsen af at gøre følgeskab med 'Easy Boy Ken' på den djævelsk udfordrende tur gennem de mange hårnålesving op over øens to majestætiske vulkaner. Ken er, som navnet antyder, en forsigtig herre, der heldigvis tager den med ro på den halvanden time lange tur gennem sving efter sving i den tæt bevoksede jungle. Uden at støde på hverken dinosaurer eller pirater, når vi sikkert frem til Dominicas slidte hovedstad.

Ma Bass Guesthouse

Mørket har sænket sig over det centrale Roseau, da vi endelig når frem. Ma Bass åbner den knirkende dør for enden ad den stejle trappe, der fører os op over en købmandsbutik og op til den gamle dames guesthouse. Smilende byder hun

velkommen. Ma Bass hedder i virkeligheden Teressa Williams og er det menneskelige svar på en rosin, der har ligget længe i rom. Hun er glad, energisk og rynket. Når hun ikke er i kirke, spurter hun rundt og opvarter alle gæster, som om de hver og en var hendes barnebarn.

Ma Bass nærmest insisterer på, at hendes gæster laver mad sammen i hendes køkken om aftenen og inviterer hende til at spise med. Hele verdens selskabelige mormor. Er der ingen, der gider lave mad, gør hun det selv. Der er ingen grund til at gå i supermarkedet, for det fælles køleskab er proppet med mad og øl, som man bare kan tage, blot man selv holder styr på regnskabet. Som en ekstra bonus bor her også et herligt par fra Trinidad, der udover at producere Caribiens bedste *curry roti*, også tilbyder at passe Ava for os. Verdensklasse.

Til morgenmad er der hver morgen frugtsalat, og i løbet af fire dage når vi at komme igennem både guava, banan,

mango, papaya, tamarin, ginnip, vandmelon, vindruer og ananas. Ni forskellige frugter, der alle vokser vildt på Dominica. Hertil et glas frisk *fruit punch* med nektar fra hibiscusblomsten, der har en frisk smag som sød jordbærsaft.

Den ene dag tager den anden i dvaske Roseau. Midt på dagen spiser vi creolsk mad på balkonen på Cornerhouse Café. Som regel får vi smoked chicken in coconut sauce med bønner, ris og mærkelige lokale rodfrugter, mens vi gloriøst går sin vante gang. Kun én gang om ugen er byen på den anden ende, når 3.000 turister og deres flydende højhus kigger forbi.

Cirkus krydstogt forsvinder dog hurtigt fra øen igen og lader Dominica gear ned til sit vante rolige tempo. Fra balkonen betragter vi det hele lidt fra oven og med udsigten til de frønnede, farverige huse absorberer vi de mange indtryk fra det alsidige og afslappede Caribien.

Praktiske oplysninger

Transport:

Vi fløj med Continental København - Port of Spain t/r for 6.700 kr. pr voksen. Lokalt mellem de Caribiske øer fløj vi ni gange med LIAT til en samlet pris af 4.000 kr. pr. voksen. Billetter med LIAT bookede vi fire måneder før rejsen på internettet. Prisen hos LIAT stiger markant, hvis billetter købes kort før afgang. Vi lejede bil på fire øer og gav i gennemsnit 400 kr. pr. dag for billeje inkl. forsikring og ubegrænset antal kilometer.

Overnatning:

Vi boede på hoteller eller guesthouses i Trinidad, Antigua, Nevis, Dominica og Grenada. I Barbados og på Bequia boede vi i ferielejligheder, og på St. Lucia på beach resort. Prisen for et dobbeltværelse indenfor disse tre kategorier

svingede i lavsæsonen (juli 07) mellem 50-100\$ pr. nat for et dobbeltværelse med et gennemsnit på 64\$ pr nat. Overnatninger var ikke booket på forhånd, men blev fundet, da vi kom frem.

Sæson:

April-november er lavsæson i Caribien med få turister og store rabatter på hoteller mv. Orkansæson er officielt fra august-september, men varierer fra ø til ø og kan i teorien strække sig helt fra juni til december. Vi oplevede ingen orkaner, kun en lille tropisk storm med regnvejre, der kun varede en halv dag. Det er varmt og fugtigt om sommeren. Der kommer om sommeren typisk kun ét krydstogtskib om ugen til hver ø.